

Βασίλεια εκάθανε και Βασιλιάντ επήγαν και μαναχόν αθάνατα τ' εσά τα τραγωδίας

Στεφάνια εσέν κι πρέπν εσε ατά ζ' εσέν' κι ηγεύνε

Ατά ρητά μαραίντανε κι α' σά βρεχία σέπουν
Και νιά τά λόγια τ' εύκαιρα πού παίρει ατα η αέρα
Ατά λέγγ' ατα εύκαιροι, ν' ακούγν' ατς ε οι άλλοι
Αν έκουγαν οι αποθαμέν' θ' ελλάγγευαν κι εσκούσαν.
Κι ατοίν εζέρν' ατο καλά, ζ' ατά διασκάλ' εκάτσαν
Αποθαμέν ντό κι λαλούν, άρ για τ' ατό ηλάζνε.
Έμπρου ζ' σό θάνατον τ' εσόν ο λόγον κι κανείται
Ατά είν' όλια ψεύτικα κι οματοσπαλισίας.

Εσέν ηγεύ να τραγωδώ άμον εγώ ντ' εζέρω
Άμον σ' εσέν ντό εκρωστώ κι 'άμον ζ' εμέν ντ' ηγεύει
Αέτς πά εκάτσα οσήμερον κι ετσούμσα το καρδόπο μ',
Κι απές ζ' σό αίμαν έβαψα τ' έρημον' το κοντούλι μ',
Κι αούτ' το ποιήμαν έγραψα ζ' σή γιάγιας ημ τη λάλιαν,
Να καίει άμον θυμίαμαν απάν ζ' σό κοιμητήρι σ'.
Ο λόγος ημ έν εφτωχός και λόγια πού να ευρήκω,
κι η στοχασέα μ' άχαρον και πώς να κοντοστέκει,
έμπρου ζ' εσόν τον θάνατον λόγος κι συναρμούται.

Η γλώσσα μ' κορδιλιάεται τά γόνατα μ' τρομάζνε.

Επήγα επαρακάλεσα τσή γής τοί ποιητάδες,
Ερούζα ζ' σά ποδάρια τουν κι εδιπλοπαρακάλνα.
- Δανείστεν με κουρπιάν εσουν μοιρολοίας λόγια
να τραγωδώ τον Χρύσανθον τον παντολαλεμένον,
Π' έφωεν αναχάπαρα σ' σή άνοιξης την έμπαν,
Κι' επέμναμε διπλόρφανα, κι αφώλετα πουλία.
Κι αν έν ο λόγος ημ φτωχός μ' απομένς ζ' σό κουσουρί μ'
Ατόσον επορεί η ψή μ' κι ατόσον ταγιανίζει.
Κείνο το βράδον έρθαμε καταφαρμακωμένοι,
Εσέν να παρεβγάλομε ζ' σό υστερνόν τη στράτα σ',
Τή στράταν την αγυριστον ντό παίρ και πάει ζ' σόν Άδην,
Σ' σόν Άδ' τον δεισοσκέπαστον τον διακροποτηγμένον
Όθεν η φρούχνα πιθαμήν και το νερόν χερέαν.
Όθεν μαναχον βάινασην ακούς και μοιρολόια.
Εσέν έγκαν κι εθέκανε ζ' σή μές τη εγκλεσίας,
Κι αναλλαγάρια λώματα οι φίλ' ζ' εσέν εφόρτσαν, .
Άμον εσέν ντό έπρεπεν κι άμον εσέν ντ' ηγεύ.
Να θλίφκουνταν όθεν διαβαίνς να κλαίγνε όθεν θα στέκεις.
Εσταύρωσαν τά χέροπα σ' τά χιλιομυρομένα,
Καράκωσαν το στόμα σου το μυριοχρυσωμένον.
Τ' επίχλωμα τα χείλοπα σ' καρακονίδ εγένταν,
Και τή λαλία σ' τ' υστερνόν εκεί απές εσπάλτσαν.
Εσπάλτσαν και τ' ομάτοπα σ' τά χιλιοδουακρομένα,
Π' ήντσιν ετέρνεν εκεί απές εκάτονε βαθέα,
Πέραν ζ' σήν Μαυροθάλασσαν ζ' σόν Εύξεινον τον Πόντον,
Όθεν τ' αλκάν κάθαν πρωί φιλεί τα θαλασσάκρια,
Και τραγωδέι ολονυχτίς και σιονλικεύ τον τόπον.
Τ' οσπίτια μουν π' επέμνανε έρημα και ησύζκα,
Δίχως τ' οσπιτιανούς ατούν, αραχνοσκεπασμένα,
Κι ολόερα τ' αυλία μουν καφρούλια και κιντέας,
Και τα πλακία τ' άχαρα γομάτα κολισιάφρας.
Το άγιον το λείμψανο σ' Αενταφή λαμπάδαν,
Ολόερα ετονάτεψαν μ' όλια τσή γής τα άνθια.



Άμαν μάραντα κι εύρανε, μήτε και μανουσάκια,
Μήτε τσιτσάκια παρχαρί και Παναΐας δυάκρια,
Μήτε χασχάσια ανάνθιστα κι Ίμερας τσιλφονίτας,
Μήτε ζιμπίλια Ζύγανας και φερενίτας Κρώμνης,
Μήτε δαφνόφυλλα Ορτούς και κασκαούτας Σπέλιας.
Ατά αδά κές κι γίντανε αδά κές κι φυτρώνε.
Αδά το χώμαν άξενον κι ατά πώς να ριζώνε.
Ατά επέμνανε εκεί ζ' σου Πόντου τα ραχία
Και μαυροζούν δίχως εμάς και με το ζόρ' ανθούνε,
Ντού κι έννε ανθρώπς να χείρουνταν, ρωμάνες να μυρίσκουν,
Μικρά παιδία ζ' σόν παρχάρ' να παίζνε τίμι τίμι,
Και αναμένε τ' άχαρα να κλώσκουμες και πάμε,
Να σκουτουλίζ' τ' ολόερα, άμον τα χρόνια εκείνα.
Άμαν του κάκου αναμέν' και νιαφηλέν' περμένε,
Η στράτα μουν αγύριστον, άμον ατό ντ' επέρες.
Έρθανε ούλ' οι τραγωδιάντ' κι ούλ' οι κεμεντσιετσηδες,
Αμίλετοι και άλαλοι ετέρναν είς τον άλλον.
Λόγον πώς να στοχάσκουνταν τακάτ πώς να ευρήκνε
Σ' σά μάγλα τουν τα δυάκροπα, πατρίδας ποταμόπα,
Έτρεχαν και εκχύουσαν ζ' σή ψύς τα ξεροτόπια
Δυάκρια πικρά, ακατένηγα, παρηγορίας δυάκρια,
Δυάκρια τη ψής το γιατρικόν τσή κάρδιας το βοτάνιν.
Αν έν κι εσυναρμούσανε κι εσμίουσαν κι επήγναν,
Θ' εγίνουσανε θάλασσαν παπόρια να πατείνε
Παπόρια αγληγορόπλεα μουράτια φορτωμένα,
Π' επέμνανε απλέρωτα κι ακόμαν αναμένε.
Ατοίν τ' εσόν το γεγκιλούκ ατοίν τ' εσόν ο βίον,
Ατοίν τ' εσόν η εκειά τ' εσά τ' ιδρωκαμάτια.